

Як очі любої засудять до вигнання...

П'єр де Ронсар

Як очі любої засудять до вигнання,
За їхнім ви роком помру я в цвіті літ,
І Парка понесе у потойбічний світ,
Де хвиль чудесних рік почую вирування;
Печери і луги, прийміть моє блання,
Ви, тіняві гаї, мій сховок від обид,
Розкиньте ширше тінь своїх розлогих віт,
Щоб я під ними мав довічне почивання.
І, може, з'явиться колись поет новий
І, сам закоханий, талан згадавши мій,
Вкарбує в кипарис слова із епіграми:
"Співець вандомських лук, лісів, річок, озер
Зневажений тут жив і у скорботі вмер:
Його у гріб звели прекрасні очі дами".

Автор: П'єр де Ронсар, переклад: Ф. Склера